

Gerda van Wageningen

Liefde?

**GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER**

HOOFDSTUK 1

“Dit is ze dan!”

Simon Verhagen straalde en keek smoorverliefd naar de vrouw die naast hem stond. Vervolgens keek hij met een tamelijk onzekere blik in zijn ogen en plotseling verlegen naar zijn beide dochters en zijn schoonzoon. “Dit is nu mijn nieuwe vriendin over wie ik jullie heb verteld.” Zijn gezicht werd ernstig. “Jullie weten allemaal dat ik veel verdriet heb gehad toen mama twee jaar geleden gestorven is, en ook dat ik het vreselijk vond om alleen achter te moeten blijven.” Hij keek naar de vrouw naast hem en zijn sombere blik maakte weer plaats voor een lach in zijn ogen, een blik die Lotte ondanks haar onbestemde voorgevoel ontroerde. “Maar gelukkig heb ik drie maanden geleden Eliane leren kennen op de golfclub. Ik ben zó blij dat jullie haar nu eindelijk kunnen ontmoeten. Dit is dus Eliane van der Borghe, ze is zakenvrouw en woont momenteel in Bruinisse, vlak naast de golfbaan waar we elkaar ontmoet hebben.”

Lotte Verhagen, met negenentwintig jaar de jongste van Simons beide dochters, nam de oudere vrouw onderzoekend op. Het was duide-

lijk dat deze Eliane een afwachtende houding aannam naar de familie waaraan ze nu werd voorgesteld. En Lotte ontdekte dat ze het best moeilijk vond om haar vader zo smoorverliefd te zien kijken naar een andere vrouw dan haar overleden moeder. Ze schudde niettemin met een glimlach om haar lippen de hand die haar werd toegestoken. Er lag echter een blik in de ogen van de oudere vrouw die ze niet goed thuis kon brengen, schoot het op datzelfde moment door haar hoofd. Ze wist niet waarom, maar ze dacht: ik mag haar niet. Maar goed, haar vader straalde aan alle kanten en dat was in feite het enige dat er toe deed. Ze gunde hem graag zijn nieuwe geluk! Ze wist dat haar moeder zich zorgen over hem had gemaakt voor ze voor altijd haar ogen had moeten sluiten en haar man alleen achter had moeten laten, terwijl ze heel goed wist dat hij inderdaad geen man was om alleen verder te moeten leven.

De blik in de ogen van haar vader maakte Lotte week. Ze was blij voor hem, heus waar, maar tegelijkertijd dacht ze aan haar moeder en deed die blik naar een andere vrouw haar toch een beetje pijn. Maar ze liet vanzelfsprekend niets blijken van wat haar nu allemaal door het hoofd schoot. “Welkom in onze familie, me-

vrouw van der Borghe.”

“Jullie mogen wel Eliane zeggen,” klonk het minzaam, maar tegelijkertijd voelde Lotte iets dat ze eigenlijk niet kon benoemen. Was het misschien een zekere neerbuigendheid of mogelijk wat anders? Ze kon het niet duiden, maar op de een of andere manier merkte ze dat ze min of meer op haar hoede was. Uiterlijk was daar echter niets van te zien, want haar vader straalde gewoon en keek vol vertedering neer op zijn deftig geklede vriendin. Hij was weer gelukkig. Haar oudere zus Carolien en zij hadden zich grote zorgen gemaakt, en dat was meer dan voldoende om deze vrouw het voordeel van de twijfel te gunnen.

Ze wierp een snelle blik op Carolien, die de vrouw rustig glimlachend een hand gaf. Haar man Piet knikte naar Eliane en hun twee tienerdochters grinnikten wat gegeneerd om hun zo verliefd kijkende opa. Voor twee meisjes van twaalf en veertien jaar oud was de liefde van oude mensen alleen maar iets om zich vrolijk over te maken, scheen het!

De bel ging en even later liet Lotte haar oom en tante binnen. “We zijn uitgenodigd om koffie te komen drinken en eveneens kennis te maken met mevrouw Eliane van der Borghe,”

grinnikte oom Huibert lacherig in de gang. “Hoe heeft mijn broer dat wereldwonder opgedaan? Hoe is ze, Lotte?”

“Deftig,” grijnsde Lotte eveneens. “En vormen jullie maar zelf je oordeel over haar.”

Even later schudden ook oom Huibert, de tien jaar jongere broer van haar vader, de nieuwkomer in de familie de hand en Marte, zijn vrouw, die op haar beurt weer een stuk jonger was dan haar man en dus niet eens zo gek veel ouder was dan haar beide aangetrouwde nichten, fronste licht haar wenkbrauwen. Zij voelt het ook, wist Lotte meteen. Er was iets met deze Eliane, maar ze kon op geen stukken na zeggen wat dat dan wel mocht zijn! Intuïtie liet zich niet vangen, besepte ze.

Carolien was inmiddels al druk bezig koffie rond te delen en Lotte haastte zich met het gebak rond te gaan, dat haar vader blijkbaar voor deze gebeurtenis al vroeg in de morgen was wezen kopen. Ze durfde niet te vragen of Eliane soms al de avond tevoren was gearriveerd. Er waren nu eenmaal zaken die kinderen liever niet over hun ouders wilden weten.

Toen iedereen zat, voerde Simon al snel het hoogste woord door uitgebreid te vertellen hoe hij op de golfbaan een keer een bal had gesla-

gen met een enorme slice. De bal was niet recht vooruit geslagen zoals de bedoeling was, maar een flinke afwijking vertoonde en zodoende in de struiken naast de fairway terecht gekomen was. Hierdoor moest hij zijn bal zoeken voor hij verder kon spelen. Daar tussen de struiken en in het hoge gras zocht Eliane eveneens haar bal, al speelde zij op een andere hole. Toen ze elkaar later in het clubhuis terug zagen, om als gebruikelijk na het partijtje golf met de medespelers wat te gaan drinken, had hij haar opnieuw gezien en haar een drankje aangeboden. Dat had ze geaccepteerd en ze hadden zich aan elkaar voorgesteld. Zo was het dus begonnen.

Ondertussen probeerde Lotte de vriendin van haar vader zo ongemerkt mogelijk nog eens goed op te nemen. Dure kleren, dat zag ze meteen. Twee ringen met diamanten, waarvan een grote en dus ongetwijfeld kostbare diamant. Een duur uitziend horloge, keurig kapsel, wenkbrauwen die ongetwijfeld onderdeel waren van permanente make-up. Donkerrode nepnagels, maar op de een of andere manier stonden ze bij Eliane niet ordinair maar gaven ze haar juist een heel verzorgd uiterlijk. Ze zuchtte licht. Ze keek tersluiks naar Marte, zoals meestal gekleed in spijkerbroek

en met losse halflange haren, die vrolijk lachte om iets dat oom Huibert haar in het oor fluisterde en even voelde ze zich alleen en verlaten. Maar ze vermande zich. Haar vader was met zijn zesenzestig jaren immers nog te jong om de rest van zijn leven alleen te blijven? Hij had iemand nodig om tegen te praten, om samen mee op reis te gaan, iemand die een beetje voor hem zorgde, dat ook, zoals mam dat had gedaan zo lang ze ertoe in staat was geweest. Het waren moeilijk jaren geweest, die achter hen lagen. Jaren waarin haar moeder moedig had gestreden tegen de ziekte die haar ten slotte fataal was geworden. Jaren, waarin haar vader vaak verdrietig was geweest en voor zijn vrouw had gezorgd, in plaats van andersom zoals ze in hun huwelijk altijd gewend waren geweest.

Uiteindelijk was hij alleen achter gebleven en dat was hem zwaar gevallen. Simon had er geen plezier in gehad om alleen naar een museum te gaan. Tennissen vlotte niet meer zo, nu hij ouder werd. Op aanraden van oom Huibert was hij dit voorjaar golflessen gaan nemen. Dat vond hij meteen leuk en tijdens het golfen was hij lekker buiten en lichamelijk actief. Dat hielp zeer beslist tegen zijn zinloze gepieker over de eenzame toekomst waar hij zo bang voor was,

en tegen het verdriet. En dit was nu het resultaat.

Wel, er waren ergere dingen. Ze had er geen idee van hoe oud Eliane was, ze zag er zeker niet jonger uit dan haar vader. Of ze getrouwd was geweest, werd er niet bij verteld, of ze kinderen had evenmin, maar dat zouden ze allemaal later wel te horen krijgen, meende Lotte. Nu moest ze haar vader het gevoel geven dat zijn vriendin welkom was bij zijn familie, dat was vanzelfsprekend heel belangrijk voor hem. Hij zou hun goedkeuring willen, dat begreep ze heus wel, en ze waren volwassen genoeg, Carolien en zij, om te begrijpen dat het voor hun vader tijd was om verder te gaan met zijn leven. Bij toeval ving ze de blik van Marte, die ze nooit tante noemde. Knipoogde deze nu een tikje ondeugend?

Uiteindelijk bracht ze het gebruikte servies en bestek naar de keuken, terwijl haar vader aan de slag ging om de fles champagne, die hij speciaal voor deze gelegenheid had ingeslagen, te openen zonder veel van de inhoud te verspillen bij het openen van de fles. In de keuken hielp Marte al om alles in de vaatwasser te zetten.

“Wat vind je van haar?” mompelde Marte op gedempte toon.

“Ik weet het nog niet,” antwoordde Lotte terughoudend en aarzelend tegelijk.

Marte keek haar oplettend aan. “Ik heb precies hetzelfde gevoel,” fluisterde ze toen alsof ze een geheim deelden. “Ze is op haar hoede. We weten niets over haar. Is ze getrouwd geweest? Ook weduwe? Heeft ze kinderen?”

“Geen idee, ze vertelt helemaal niets.”

“Dat is het nu juist. Ze lacht alleen maar en soms lijkt dat een beetje gemaakt, maar ze vertelt niets spontaan en je vader ratelt maar door. Ach, liefde is soms een prettig soort blindheid, moet je maar denken. Dan ziet een mens alleen wat hij wil zien en als het gezichtsvermogen dan na verloop van tijd weer normaal wordt, volgen de teleurstellingen en ziet men pas weer dat niemand volmaakt is en dat elk mens nu eenmaal ook mindere kanten heeft.”

Lotte schoot in de lach bij die woorden van haar tante. “We voelen dus allebei een zeker wantrouwen,” fluisterde Lotte nog steeds zacht, alsof ze over een verboden onderwerp spraken.

“We moeten ons ervoor openstellen,” dacht Marte schouderophalend. “Simon is tot over zijn oren verliefd en laten we hopen dat hij nog een flink aantal mooie jaren tegemoet gaat. Die wens ik hem van harte toe. Dat verdient hij ook.

Hij heeft destijds als een engel voor je moeder gezorgd.”

“Je hebt gelijk,” dacht Lotte. “Zo, alles is opgeruimd. Nu gaan we aan de champagne.”

Het was Huibert, die naar zijn broer toostte. “Alle geluk van de wereld, jullie twee.” De glazen werden geheven, zelfs de twee tieners kregen een half glaasje om mee te kunnen doen en te toosten op het geluk van hun opa. Lotte ging een half uurtje later bewust naast de onbekende vrouw zitten, die voortaan ook een rol in hun leven zou spelen.

Ze deed een gooi in de ruimte. “Heeft pa ook al kennis gemaakt met uw kinderen, Eliane?”

Een wat afstandelijke blik verscheen in de groene ogen van de andere vrouw. “Die heb ik niet. In mijn leven was destijds geen tijd voor handenbindertjes.”

“Neem me niet kwalijk, dat wist ik niet,” schrok Lotte en het voelde alsof ze een blunder had begaan. “Wij weten natuurlijk nog maar nauwelijks iets van u, dus ik bedoelde het goed.”

“Natuurlijk.” Het klonk alsof Lotte de ander iets vreselijk had aangedaan, wat haar nu grootmoedig vergeven werd.

Lotte durfde daarna nauwelijks nog een andere vraag te stellen, maar deed het toch. “Bent